

robogni, robog, ám (...)

**(Hová iramlanak az örök éjben? –
válasz nem jön, bármeddig nézem;
a lét partja, hol állok, vékony és törékeny:
közel vagyok hozzá, hogy feladjam egészen.)**

Lehet, hogy én könnyöklök minden fülke-fényben,
de lassan önérzetem sincs már, nemhogy büszkeségem,
s narkózis, kóma után esdek ébren –
és nem a bölcsesség jele, ha hallgatok;
csak fájdalom – mint akin orvul nőtt ki halfarok,
de kopoltyúja nincs, fuldokolva zihál,
sehol nincs otthon

(s már azt se bánna – hisz így sem szabad –,
ha fönnakadna horgon).

Dacom fakul és repedez, lazulnak
izmom, fogaim, recseg a csontom.
Más él – nem beosztón, bölcsen talán, *de él*;
nekem mért kell szorongnom??

Ha akarata nélkül nem hullhat le levél,
s egy hajszálam se, akkor én
miért, hogy egyre-másra fölbukom?

Jeges víz van a gödör alján, melyből
a messzi eget bámulom.

A többiek? Ugratják egymást, öblösen röhögve,
fürtökben mennek sörözni, és

üzengetnek a *facebookon* –

lehet, lenéztem céljukat, ám tény, hogy ők elérték,
míg én eltévedtem vagy megrekedtem:

kallódom valahol itt, féluton.

Ha másokat elringat az éj, és fölvidítják őket
boldog nappalok,
rám mért csak ostor vár s lángperzselés
ez egykor szeretett porondon?!
Tovább kitartani... Hát van még arra ok?!
Inkább szöknék meg, akár szellem kulcslyukon!
(Azt lesheted, hogy sikerüljön,
kis bolondom!...)

Rám hullt a későn fölismert törvény
föl nem feslő szövedéke;
helyben maraszt, kötöz, míg boldog *egykoromból*
mutogat képeket, gyötörvén
: azt is hiába hittem (vártam), hogy agyonnyom.

Könyököm már sebes, szikraesőt
ont arcomba a mozdony
(robogni robog, ám vérfagylaló, hová,
s útközben is pokoli hőben kell vacognom)
; ölelnem kell (nincs másik) sorsom, e mostohát,
ki mérgezett kötőtű- napokat dőf belém egyenként.

.....

Cselekednem kell mihamar, hogy (jó!? –) *kibírható* legyen:
ki kell siklatnom a szerelvényt,
mielőtt megállapodik **Csődliget** megállóhelyen.

Ki hajítja (át)

Falban hajak énnekem nem erednek;
ujjaim ritkán követhetik vonalát
a szelíd vérereknek;
a zord való kemény, miként a sziklacsípők,
védett zugot se juttat sorsom, meleget,
nemhogy őz-szemű asszonyt, költő-istenítőt!
Kérdésem inkább elnyelem, előre tudván,
csend a felelet
– nem kapok vényre, ha bevált is
ákáromkodásból katedrális-tű
Itt kell, légszomjjal küzdve másznom –
pár szenvelgő vers ósdi szókkal;
nem marad énutánam más nyom.
Tűpárna-szívet kaptam, s bele tűt –
én riogassak holmi keselyűt?!
Eh, jól elkúrtam, fene rágja
< Ki feszül föl a szivárványra? >
Nincs *tanulság*, de keserű
< Ágyó, ősz, tücsök-hegedű! >
Majd csak jön egy csósz, nagy szakállal;
csenddé dermed majd a madárdal,
és áthajít, miként sómarta
téli cipőt – a *tűlsó partra*.

■ **Tatár Sándor** (Budapest, 1962): költő, műfordító.
A Kalligramnál megjelent kötete: *Requiem* (2006).